

สถานภาพงานวิจัยด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทย ช่วงปี พ.ศ. 2550-2565
RESEARCH STATUS IN TEACHING AND LEARNING THAI LITERATURE
DURING 2017-2022

¹รัตนภรณ์ ทับทิมจันทร์ และ ²กาญจนา วิชญูปกรณ์

¹Rattanaporn Tabtimchan and ²Kanchana Witchayapakorn

มหาวิทยาลัยนเรศวร, ประเทศไทย
Naresuan University, Thailand.

¹rattanapornta66@nu.ac.th

Received : January 14, 2023; **Revised :** March 25, 2024; **Accepted :** April 30, 2024

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพงานวิจัยด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทย และได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาจากวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทย ช่วงปี 2550-2565 ทั้งหมด 18 เรื่อง จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทั้งหมด 8 เรื่อง และมหาวิทยาลัยทักษิณ 10 เรื่อง ผลการศึกษาพบว่า สถานภาพงานวิจัยด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทย 5 ประเด็น ได้แก่ 1) มหาวิทยาลัย ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรณคดีไทย มาจากหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต 2) การกำหนดวัตถุประสงค์ พบว่า วิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทย ส่วนใหญ่ กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ความสามารถ และทักษะ ของประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา 3) การกำหนดขอบเขตประชากร พบว่า ขอบเขตประชากรตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 4) ขอบเขตด้านเนื้อหา พบว่า ผู้วิจัยกำหนดเนื้อหาวรรณคดี และวรรณกรรม มาจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นหลัก และ 5) นวัตกรรม และแนวคิดทฤษฎี พบว่า 1. ผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎี มาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการสอน สร้างนวัตกรรมใหม่ แล้วทดลองใช้ หรือใช้กระบวนการวิจัยแบบวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มักพบในงานวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต 2. การนำแนวคิด ทฤษฎีมาประยุกต์ใช้โดยการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แล้วทดลองใช้ 3. การนำรูปแบบการสอนที่

¹ นิสิตหลักสูตรการศึกษาศุภบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

² รองศาสตราจารย์ ดร.หลักสูตรการศึกษาศุภบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

มีผู้คิดค้นไว้แล้วมาทดลองใช้ และ 4. การสร้างชุดการสอนหรือการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการสร้างสื่อการจัดการเรียนรู้แล้วทดลองใช้ มักพบในวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต

คำสำคัญ : สถานภาพงานวิจัย การเรียนการสอน วรรณคดีไทย

Abstract

This article intends to study the research status in teaching and learning Thai literature, and the scope of this research is from the thesis studying the teaching and learning of Thai literature in 2017-2022. A total of 18 subjects were found; 8 subjects from Srinakharinwirot University and 10 subjects from Thaksin University. The results of the study showed that the status of research in the field of teaching Thai literature had 5 issues: 1) The faculty. The faculty study on the teaching of Thai literature is derived from the Master of Education, Master of Arts course. 2) Objective setting. Dissertation and independent research in the field of teaching Thai literature largely set objectives to compare the achievements, abilities and skills of the sample population. 3) Identifying population and sample. This research found that the sample population boundaries were mostly middle school students 4) content scopes. Researchers determined literary and literary content based on Basic Education Core Curriculum. 5) innovation and theoretical concepts were found to be 1. Researchers use ideas and theories as a guide to design teaching styles, create new innovations, and then experiment or apply research and development processes that are often found in a Master's dissertation. 2. Applying theoretical concepts by creating a learning management plan and then experimenting with it. 3. Putting the invented teaching model to the test 4. Creating instructional sets or applying technology to create learning management materials and then experiment with them. This is often found in a Master's dissertation.

Keywords: Research status, Teaching and Learning, Thai Literature

บทนำ

วรรณคดีไทยนอกจากจะเป็นสื่อความบันเทิงรูปแบบหนึ่งของไทยจากอดีตสู่ปัจจุบันแล้ว วรรณคดียังเป็นเครื่องบันทึกสภาพสังคม ขนบธรรมเนียม ประเพณี และศิลปวัฒนธรรมที่ดีของไทยไว้อีกด้วย ดังที่ บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2539:41) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของวรรณคดีไว้ว่า “วรรณคดีเป็นกระจกสะท้อนลักษณะสังคมของตน และอาจจะเป็นเครื่องดำรงวัฒนธรรม” กล่าวคือ วรรณคดียังช่วยขัดเกลาจิตใจและยกระดับจิตใจของผู้อ่านให้สูงขึ้น ช่วยจรรโลงจิตใจ ทำให้มนุษย์เห็นตัวอย่างของความทุกข์ ความสุข และปัญหาชีวิตต่าง ๆ ทำให้ผู้อ่านมองชีวิตด้วยความเข้าใจ

มากขึ้น วรรณคดีมีความสำคัญและมีบทบาทในการดำรงชีวิตของมนุษย์ และเข้ามามีบทบาทในด้านการเรียนการสอนในโรงเรียนและสถานศึกษาต่างๆ เพื่อต้องการปลูกฝังให้ผู้เรียนได้รับแนวคิด ข้อคิดและคุณค่าที่ดีงาม ดังที่ นิจุสุตา อภินันทาภรณ์ (2555: 4) ได้กล่าวถึง การเรียนการสอน วรรณคดีไทยในโรงเรียน นอกจากจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและช่วยกันจำเอกลักษณ์ไว้แล้ว ยังช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แนวคิด ค่านิยม และพฤติกรรมของคนในยุคหนึ่งๆ ตลอดจน ข้อคิดหรือคำสอนที่ได้จากการอ่านวรรณคดีล้วนแต่เป็นภูมิปัญญาอันล้ำค่าที่ควิได้ฝากไว้ในกลวิธีการประพันธ์ และเลือกสรรภาษาที่งดงาม โดยหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานปีพุทธศักราช 2551 ได้บรรจุวรรณคดีไทยไว้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม โดยกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ว่า “เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทย อย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง”(กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

จากการศึกษาในงานวิจัยช่วงปี พ.ศ.2550-2565 ในการจัดการเรียนการสอนวรรณคดีไทย มักพบปัญหาในชั้นเรียน 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1) ปัญหาที่เกิดจากตัวผู้เรียน คือ ผู้เรียนไม่มีความรู้พื้นฐานทางภาษา ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ผู้เรียนไม่เห็นคุณค่าของวรรณคดีไทย 2) ปัญหาที่เกิดจากผู้สอน คือ ผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวรรณคดี ขาดการถ่ายทอดสู่ผู้เรียน เช่น วิธีการสอนไม่น่าสนใจ การจัดกิจกรรมไม่มีความหลากหลายหรือไม่เหมาะสมกับช่วงวัยของผู้เรียน และ 3) ปัญหาด้านสื่อที่ใช้ในการสอน คือ สื่อไม่เพียงพอ สื่อการเรียนการสอนไม่น่าสนใจ หรือกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน เป็นต้น ปัญหาดังกล่าวส่งผลให้ผู้เรียนขาดความเข้าใจในความงามของภาษาไทยและถ้อยคำหรือรสของวรรณคดี ตลอดจนผู้เรียนไม่สามารถแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ วรรณคดีและวรรณกรรม ไม่เห็นคุณค่าของวรรณคดีไทย ปัญหาจากสิ่งเหล่านี้อาจทำวรรณคดีไทยที่ถือว่าเป็นมรดกอันล้ำค่าของแผ่นดินไทยค่อยๆ เลือนหายไป

ปัญหาดังกล่าวทำให้มีนักวิชาการและอาจารย์ผู้สอนมองเห็นถึงความสำคัญของปัญหา และได้ดำเนินการแก้ปัญหาผ่านกระบวนการวิจัยในชั้นเรียน และงานวิจัยในระดับบัณฑิตศึกษา จากการศึกษาสถานภาพงานวิจัยด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทยระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและมหาวิทยาลัยทักษิณ ในช่วงปี พ.ศ. 2550 – 2565 พบว่าผู้วิจัยได้ใช้แนวคิด ทฤษฎีที่หลากหลายเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนการสอนวรรณคดีไทยให้ดีขึ้น โดยในช่วงนี้เริ่มใช้กระบวนการวิจัยในรูปแบบวิจัยและพัฒนา (The Research and Development) มุ่งพัฒนา สร้างนวัตกรรม และใช้สื่อเทคโนโลยีในการวิจัยมากยิ่งขึ้น

จากข้อมูลข้างต้นทำให้ผู้เขียนสนใจศึกษาสถานภาพงานวิจัยด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทยระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยทักษิณ ในช่วงปี พ.ศ.2550 – 2565 เนื่องจากงานวิจัยในช่วงนี้มีการใช้แนวคิดทฤษฎีที่หลากหลาย และมีการพัฒนานวัตกรรมด้านสื่อเทคโนโลยีที่น่าสนใจ มีการสร้างโมเดลการจัดการเรียนการสอนวรรณคดีไทยที่เกิดจากการศึกษาสภาพปัญหาและนำมาสร้างเป็นนวัตกรรมเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาหรือส่งเสริมการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนที่ได้รับการเรียนการสอนด้วยนวัตกรรมนั้น ๆ สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนในรายวิชาอื่น ๆ หรือนำไปประยุกต์ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาสถานภาพงานวิจัยด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยของบทความนี้ได้สำรวจวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทยระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและมหาวิทยาลัยทักษิณ ในช่วงปี พ.ศ. 2550 – 2565 พบว่า วิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทยจะปรากฏในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ปรัชญาดุษฐ์บัณฑิต และการศึกษามหาบัณฑิต ส่วนสาขาวิชาที่ศึกษาการเรียนการสอนวรรณคดีไทย พบว่า การเลือกทำวิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทยจะเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาภาษาไทย สาขาวิชาการมัธยมศึกษา สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน และสาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา ซึ่งสังกัดในคณะศึกษาศาสตร์และคณะมนุษยศาสตร์ จากทั้ง 2 มหาวิทยาลัย ซึ่งบทความนี้ได้นำเสนอสถานภาพงานวิจัยด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทย 5 ประเด็น

ผลการศึกษา

จากการศึกษาสถานภาพงานวิจัยด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทย ช่วงปี พ.ศ.2550-2565 ซึ่งบทความนี้ได้นำเสนอสถานภาพงานวิจัยด้านการเรียน การสอนวรรณคดีไทย 5 ประเด็นดังต่อไปนี้

1. มหาวิทยาลัย หลักสูตร และสาขาที่ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรณคดีไทย

มหาวิทยาลัย หลักสูตรและสาขาที่ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรณคดีไทย มีรายละเอียดตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ชื่อหลักสูตรในแต่ละมหาวิทยาลัยและจำนวนผลงานวิทยานิพนธ์/การค้นคว้าอิสระ

ชื่อมหาวิทยาลัย	ชื่อหลักสูตร	จำนวน	ร้อยละ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	ปรัชญาดุษฐ์บัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน	-	-
	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย	7	38.9%
	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา	1	5.6%
	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้		
มหาวิทยาลัยทักษิณ	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน	1	5.6%
	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย	7	38.9%
	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและการสื่อสารการศึกษา	2	11.1%
รวม		18	100

จากการสำรวจจำนวนวิทยานิพนธ์ของแต่ละมหาวิทยาลัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการสอนวรรณคดีไทย ในช่วงปี พ.ศ.2550-2565 ระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยทักษิณ มีวิทยานิพนธ์ทั้งหมดจำนวน 18 เรื่อง วิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระที่ปรากฏในหลักสูตรของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 55.6 และที่ปรากฏในหลักสูตรของมหาวิทยาลัยทักษิณ จำนวน 10 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 44.4 ดังตารางต่อไปนี้

2. การกำหนดวัตถุประสงค์การศึกษาของงานวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทย

การกำหนดวัตถุประสงค์การศึกษาของงานวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทย จำนวน 18 เรื่อง มีรายละเอียดตามตารางดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์การศึกษา	จำนวนวิทยานิพนธ์	คิดเป็นร้อยละ
1. เพื่อสร้าง/พัฒนา/รูปแบบ/กระบวนการเรียนรู้/การจัดกิจกรรมการเรียนรู้/แผนการจัดการเรียนรู้	11	19%
2. เพื่อศึกษาผล/ประสิทธิผล	4	6.9%
3. เพื่อสร้าง/พัฒนา/หาประสิทธิภาพ/ตรวจสอบคุณภาพ/หาคุณภาพ/หาดัชนีประสิทธิผล	11	19%
4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์/ความสามารถ/ทักษะ	24	41.4%
5. เพื่อศึกษาความพึงพอใจ/ประเมินความพึงพอใจ/ความคิดเห็น/เจตคติ	8	13.8%
รวม		100

หมายเหตุ จำนวนวิทยานิพนธ์ 1 เรื่อง อาจตั้งวัตถุประสงค์ได้มากกว่า 1 วัตถุประสงค์ได้

วัตถุประสงค์การศึกษาของวิทยานิพนธ์ด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2550 – 2565 ระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยทักษิณ พบว่า วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ จำนวน 11 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 61.1% ส่วนวัตถุประสงค์ที่พบน้อยที่สุด คือ กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลและประสิทธิผล พบจำนวนทั้งหมด 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.9

จะเห็นได้ว่า การกำหนดวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ความสามารถ และทักษะของประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา เป็นวัตถุประสงค์ที่วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่กำหนดไว้ เนื่องจากต้องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ความสามารถ และทักษะ ทางการศึกษาของผู้เรียนให้ดีขึ้น ซึ่งสัมพันธ์กับการกำหนดวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนา รูปแบบกระบวนการจัดการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่เป็นกระบวนการ และมีประสิทธิภาพ ตรวจสอบคุณภาพ หาคุณภาพ หาดัชนีประสิทธิผล จากกระบวนการดังกล่าวที่เน้นเพื่อพัฒนาผู้เรียน เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญจึงทำให้ส่งผลต่อผู้เรียน และเมื่อผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ ความสามารถและทักษะดีขึ้น กระบวนการต่าง ๆ มุ่งพัฒนาผู้เรียนจึงทำให้ผู้เรียน เกิดความพึงพอใจ และมีเจตคติที่ดีต่อเรื่องหรือสิ่งที่ผู้วิจัยนำไปทดลอง ซึ่งสัมพันธ์กับการกำหนดวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจ

ประเมินความพึงพอใจ ความคิดเห็น และเจตคติของผู้เรียนที่ผู้วิจัยส่วนใหญ่มักกำหนดเพื่อศึกษาควบคู่ไปกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ความสามารถ และทักษะ ดังตารางต่อไปนี้

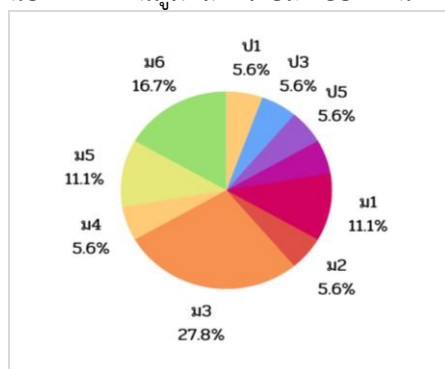
3. การกำหนดขอบเขตประชากรที่ใช้ศึกษาจากวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทย

ในด้านขอบเขตประชากรที่ใช้ศึกษาจากวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทยในช่วงปี พ.ศ.2550-2565 ระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและมหาวิทยาลัยทักษิณ พบว่า มีการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษามากที่สุด โดยสูงสุด คือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น คิดเป็นร้อยละ 42.1 รองลงมาคือระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 31.6 ระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น คิดเป็นร้อยละ 15.8 ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 10.5 คิดเป็นร้อยละ 5 สาเหตุที่มีการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับระดับชั้นมัธยมศึกษามากที่สุด ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ใช้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่สุดนั้น เนื่องมาจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 มีตัวชี้วัดเนื้อหาทางวรรณคดีที่มากขึ้น และกำหนดคุณภาพผู้เรียนที่เข้มข้นตามลำดับช่วงชั้น

จากคุณภาพผู้เรียนข้างต้นจะเห็นว่าระดับมัศึกษานอกจากจะเข้าใจ สรุปข้อคิดที่ได้จากวรรณคดีแล้ว ผู้เรียนจะต้องเน้นคิด วิเคราะห์ วิวิจารณ์ มากขึ้น ก็อาจทำให้ผู้สอนพบปัญหาการสอนในระดับชั้นมัธยมมากกว่าระดับประถม อุปสรรคสำคัญของการเรียนรู้วรรณคดีที่เกิดจากผู้อ่านหรือตัวนักเรียน ก็คือเรื่องภาษาทั้งที่เป็นศัพท์เฉพาะ ภาษาพื้นสมัย ภาษาถิ่น ภาษาต่างประเทศ และภาษาวรรณคดี

4. ขอบเขตด้านเนื้อหาวรรณคดีและวรรณกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนวรรณคดีไทย

ขอบเขตด้านเนื้อหาวรรณคดีและวรรณกรรมไทยที่ใช้ในการเรียนการสอนวรรณคดีไทยจากวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทยในช่วงปี พ.ศ. 2550 – 2565 ระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและมหาวิทยาลัยทักษิณ พบว่า ได้นำเนื้อหาจากวรรณคดีและวรรณกรรมไทยในแบบเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และเนื้อหาตามหลักสูตรโรงเรียนในกลุ่มสาระรายวิชาภาษาไทย มากำหนดใช้เป็นขอบเขตด้านเนื้อหา ดังแผนภูมิแสดงรายละเอียดดังนี้

แผนภูมิที่ 1 ความสัมพันธ์ของจำนวนงานวิจัยและขอบเขตเนื้อหาของแต่ละระดับชั้น

เนื้อหาวรรณคดีไทยตามแบบเรียนในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่นิยมใช้เป็นขอบเขตด้านเนื้อหามากที่สุด คือ เนื้อหาวรรณคดีไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ใช้เนื้อหาจากวรรณคดีไทยทั้งหมด 11 เรื่อง รองลงมา คือ เนื้อหาวรรณคดีไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใช้เนื้อหาจากวรรณคดีไทยทั้งหมด 6 เรื่อง รองลงมา คือ เนื้อหาวรรณคดีไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ใช้เนื้อหาจากวรรณคดีไทยทั้งหมด 3 เรื่อง และลำดับที่น้อยที่สุด คือ เนื้อหาวรรณคดีไทย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ใช้เนื้อหาจากวรรณคดีไทยทั้งหมด 1 เรื่อง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใช้เนื้อหาจากวรรณคดีไทยทั้งหมด 1 เรื่อง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ใช้เนื้อหาจากวรรณคดีไทยทั้งหมด 1 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใช้เนื้อหาจากวรรณคดีไทยทั้งหมด 1 เรื่อง เมื่อพิจารณาเนื้อหาวรรณคดีไทยที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระด้านการสอนวรรณคดีไทย ซึ่งนำมาเป็นขอบเขตด้านเนื้อหานี้ สอดคล้องกับขอบเขตด้านประชากรกลุ่มตัวอย่างที่นิยมศึกษากับประชากรกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาขอบเขตด้านเนื้อหาวรรณคดีไทยจากวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในช่วงปี พ.ศ.2550-2565 ระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยทักษิณทั้งหมด 18 เรื่อง พบว่า วรรณคดีไทย พบในงานวิจัยทั้งหมด 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 44.44 รองลงมา คือ วรรณคดีไทยที่เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับวรรณคดี พบในงานวิจัยทั้งหมด 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 27.77 และนิทานพบในงานวิจัยทั้งหมด 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11 เนื้อหาที่พบมากที่สุด ได้แก่ ร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์มัทรี ขุนช้างขุนแผน พระอภัยมณี ตอนพระอภัยมณีหนีนางผีเสื้อสมุทร ในระดับช่วงชั้นมัธยมศึกษาต้น และตอนปลาย ซึ่งเนื้อหาวรรณคดีไทยส่วนใหญ่เป็นวรรณคดีที่มาจากแบบเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และได้รับความนิยมในการนำมาเป็นขอบเขตด้านเนื้อหาอาจเป็นเพราะการกำหนดตัวชี้วัดตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่กำหนดคุณภาพผู้เรียนเมื่อสำเร็จการศึกษาในแต่ละระดับชั้น ซึ่งจะต้องสรุปเนื้อหาจากวรรณคดีได้ สามารถวิเคราะห์ตัวละครสำคัญ วิถีชีวิตไทยและคุณค่าที่ได้รับจากวรรณคดี พร้อมทั้งสามารถสรุปความรู้ ข้อคิดที่ได้จากการเรียนวรรณคดี เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง ดังนั้นตัวบทเนื้อหาวรรณคดีไทยส่วนใหญ่เป็นวรรณคดีที่มาจากแบบเรียนในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุตัวชี้วัดของระดับชั้นได้

5. นวัตกรรมและแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษาด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทย

นวัตกรรมและแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษาด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทย จากวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในช่วงปี พ.ศ. 2550 – 2565 ระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและมหาวิทยาลัยทักษิณ จำนวน 18 เรื่อง มีรายละเอียดแสดงในตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 นวัตกรรมและแนวคิดทฤษฎีที่นำมาใช้

ชื่อนวัตกรรมและแนวคิดทฤษฎีที่ใช้	จำนวนวิทยานิพนธ์ /ค้นคว้าอิสระ	ร้อยละ
รูปแบบการสอนแบบ 7E	1	4.17
รูปแบบการสอนแบบ 5E	1	4.17
รูปแบบการสอนแบบเดิม	1	4.17
การสอนโดยการใช้ผังมโนทัศน์	1	4.17
ชุดการเรียนรู้วรรณคดีด้วยตนเอง เรื่องอิเหนา ตอนศึกกะหมิงกุนิง	1	4.17
ชุดการเรียนรู้วรรณคดีด้วยตนเอง เรื่องร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดก กัณฑ์มัทรี	1	4.17
แบบฝึกทักษะการแต่งคำประพันธ์ประเภทกาพย์	1	4.17
การใช้เพลงประกอบการสอน	1	4.17
วิธีการสอนโดยใช้กิจกรรมการสอนแบบร่วมมือแบบ CIRC	1	4.17
วิธีการสอนตามคู่มือครู	2	8.34
ชุดการสอนอ่านด้วยวิธีสตอรี่ไลน์	1	4.17
บทเรียนความพิวเตอร์ช่วยเรียน (CAL)	1	4.17
การสอนแบบปกติ	2	8.34
การเรียนรู้ด้วยหนังสืออ่านเพิ่มเติม	1	4.17
ชื่อนวัตกรรมและแนวคิดทฤษฎีที่ใช้	จำนวนวิทยานิพนธ์ /ค้นคว้าอิสระ	ร้อยละ
การจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ	1	4.17
ชุดกิจกรรมพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์บทอ่าน	1	4.17
รูปแบบการสอนวรรณคดีโดยใช้กิจกรรมตามกระบวนการ การจัดตั้งปัญญาศึกษา	1	4.17
ชุดการสอนเพื่อใช้สอนศัพท์ภาษาไทย	1	4.17
บทเรียนความพิวเตอร์ช่วยสอน	1	4.17
แนวคิดการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้ วรรณกรรมเป็นฐาน	1	4.17
บทเรียนความพิวเตอร์มัลติมีเดีย	1	4.17
รูปแบบการสอนวรรณคดีโดยใช้การแสดงละครโนรา	1	4.17
รวม	24	100

หมายเหตุ วิทยานิพนธ์ 1 เรื่อง อาจใช้แนวคิดทฤษฎีมากกว่า 1

จากวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระทั้งหมด 18 เรื่อง ในช่วงปี พ.ศ.2550-2565 ระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและมหาวิทยาลัยทักษิณ พบว่าในช่วงระยะเวลา 15 ปีที่ผ่านมา ได้มีการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวรรณคดีอย่างต่อเนื่อง

ทั้งรูปแบบการจัดการเรียนรู้ การทดลองเพื่อแก้ปัญหาหรือพัฒนาทักษะสำคัญให้แก่ผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ตาม พร.บ.การศึกษาแห่งชาติ และแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ ตลอดจนได้ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์นวัตกรรม และนำทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับศาสตร์ การเรียนการสอนมาเป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการสอน สร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับการเรียนการสอนในยุคปัจจุบัน ให้มีความเหมาะสม ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ และสามารถแก้ปัญหาให้กับผู้เรียน เพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ทางเรียนที่ดีขึ้น

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์พบแนวโน้ม นวัตกรรมและแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ดังนี้

1. การนำแนวคิดทฤษฎี มาเป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบการสอน สร้างนวัตกรรมใหม่ มีรูปแบบการจัดการเรียนรู้เป็นของผู้วิจัยเอง มีลักษณะดังนี้

งานวิทยานิพนธ์ที่สร้างนวัตกรรมจากการพบปัญหาในการสอนวรรณคดีไทย ลักษณะดังกล่าวจะเป็นวิทยานิพนธ์ในระดับมหาบัณฑิต ซึ่งเป็นโมเดลการจัดการเรียนรู้วรรณคดี เช่น เรื่อง “การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องประเพณีไทย ในวรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผน” ผู้วิจัย สุกัญญา อุดมโภชน วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2553 เป็นการพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม ที่มีการนำเนื้อหาเกี่ยวกับวรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผนแบ่งออกเป็น 8 หน่วย โดยกำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และส่งเสริมทักษะการอ่านของนักเรียนให้มีพัฒนาการที่ดีขึ้น และวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาแบบฝึกทักษะการวิเคราะห์คุณค่าวรรณคดีด้านวรรณศิลป์” ผู้วิจัย จริญญา จิตตพงศ์ วิทยานิพนธ์ หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ปีการศึกษา 2560 เป็นการนำสื่อการสอนที่จัดทำขึ้นเพื่อฝึกประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนได้ศึกษา ทำความเข้าใจ ทบทวน และฝึกฝน จนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนสามารถแก้ไขปัญหาและฝึกฝนจนเกิดทักษะการวิเคราะห์คุณค่าวรรณคดีด้านวรรณศิลป์ได้อย่างถูกต้อง และเกิดความชำนาญในเรื่องการวิเคราะห์คุณค่าวรรณคดีด้านวรรณศิลป์ โดยผ่านแบบฝึกหัดในหลาย ๆ รูปแบบ ที่ผสมผสานกันเพื่อสร้างวิธีการสอนให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนวรรณคดีไทย จึงช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ และเป็นการเพิ่มทักษะทางการเรียนรู้ให้ดียิ่งขึ้น

2. การนำแนวคิดทฤษฎีมาประยุกต์ใช้ โดยการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ในลักษณะนี้ จะไม่พบรูปแบบหรือโมเดล แต่จะเป็นการนำทฤษฎีมาประยุกต์ใช้ในการสอน มักพบในวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต เช่น วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การสร้างชุดการสอนอ่านเนื้อเรื่องจากหนังสือเรียนวรรณคดีลำนาดด้วยวิธีสตอรี่ไลน์ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” ผู้วิจัย รัตนา อักษร วิทยานิพนธ์ หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย เรียนรู้ ปีการศึกษา 2554 ได้นำรูปแบบวิธีการสอนควบคู่กับวิธีการสอนสตอรี่ไลน์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน และนำไปทดลองใช้ควบคู่กับแผนการจัดการเรียนรู้ และวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การสร้าง

บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยเรียน (CAL) วิชาภาษาไทย เรื่องการวิเคราะห์วรรณคดี สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6” ผู้วิจัย โสภิตา สังฆะโณ วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย เรียนรู้ ปีการศึกษา 2553 ได้นำกระบวนการเรียนการสอนมาใช้ในการเรียน การสอนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นการนำแนวคิดกระบวนการเรียนการสอนของกาเย่ และทฤษฎี การเรียนรู้แบบค้นพบของบรูเนอร์ ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ ทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทฤษฎีการสอนรายบุคคล มาใช้ผสมผสานกันในกระบวนการเรียนการสอนด้วยบทเรียน คอมพิวเตอร์ช่วยเรียน (CAL) โดยการสร้างบทเรียนวิชาภาษาไทยในเนื้อหา เรื่องการวิเคราะห์ วรรณคดี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นต้น

3. การนำรูปแบบการสอนที่มีผู้คิดไว้มาทดลองใช้ เครื่องมือที่ใช้คือ แผนการจัดการเรียนรู้ มักพบในระดับวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต เช่น วิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของการใช้รูปแบบการ สอน 7E” เพื่อพัฒนาความสามารถทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วรรณคดีไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัย วรางคณา ชังโต วิทยานิพนธ์หลักสูตร ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ ปีการศึกษา 2559 และวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษา แบบองค์รวมโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน” เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทย ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาแบบองค์รวมโดย ใช้วรรณกรรมเป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัย ยินดี งามทอง วิทยานิพนธ์ หลักสูตรปริญญาหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ปีการศึกษา 2550 เป็นต้น งานวิจัยลักษณะนี้ จะไม่มีการประยุกต์แต่เป็นการนำรูปแบบการสอนที่มีผู้คิดไว้นามา ทดลองใช้

4. การสร้างชุดการสอน และการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการสร้างสื่อการจัดการเรียนรู้ แล้วทดลองใช้มักพบในระดับวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต เช่น วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาชุด การเรียนวรรณคดีด้วยตัวเอง เรื่องอิเหนา ตอนศึกกะหมังกูหนิง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา” ผู้วิจัย ฐิตาพร วิภาวณิชย์ วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ปีการศึกษา 2553 และวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย โดยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ CIRC กับวิธีการสอน ตามคู่มือครู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรุ่งเรืองอุปถัมภ์ เขตบางนา กรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัย พระมหาจรรพษ์ จีงประยูร วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2553 และวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาชุด การเรียนด้วยตนเอง วิชาวรรณคดีไทย เรื่องร่ายยาวมหาเวสสันดรชาดกกัณฑ์มัทรี ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอเจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดาสิริโสภาพัฒน์วดี เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัย วิชุดา พรายงค์ วิทยานิพนธ์ หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2550

การศึกษาสถานภาพงานวิจัยด้านการเรียนการสอนวรรณคดีไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2550 – 2565 จากวิทยานิพนธ์จำนวนทั้งหมด 18 เรื่อง จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยานิพนธ์ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวรรณคดีไทย มาจากหลักสูตรการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ หลักสูตรการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน หลักสูตรการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย หลักสูตรการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและการสื่อสาร การศึกษา วิทยานิพนธ์ในแต่ละเรื่องได้กำหนดวัตถุประสงค์การศึกษาที่หลากหลาย ได้แก่ เพื่อสร้าง/พัฒนา/รูปแบบ/กระบวนการเรียนรู้/การจัดกิจกรรมการเรียนรู้/แผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อศึกษาผล/ประสิทธิผล/เพื่อสร้าง/พัฒนา/หาประสิทธิภาพ/ตรวจสอบคุณภาพ/หาคุณภาพ/หาดัชนีประสิทธิผล เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์/ความสามารถ/ทักษะ เพื่อศึกษาความพึงพอใจ/ประเมินความพึงพอใจ/ความคิดเห็น/เจตคติ ในด้านการกำหนดขอบเขตประชากรที่ใช้ศึกษาพบว่าเป็นกลุ่มตัวอย่างนักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปจนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วนขอบเขตด้านเนื้อหาวรรณคดีและวรรณกรรมที่ใช้ในการศึกษาเป็นเนื้อหาวรรณคดีและวรรณกรรมไทยในแบบเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และจากหลักสูตรท้องถิ่นที่ผู้วิจัยปฏิบัติหน้าที่การสอนในสถาบันนั้น ๆ วิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระทั้ง 18 เรื่อง ได้สร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่ มีรูปแบบการจัดการเรียนรู้เป็นรูปแบบของผู้วิจัยเอง มีการนำแนวคิดทฤษฎีมาประยุกต์ใช้โดยการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แล้วนำมาทดลองใช้นำรูปแบบการสอนที่มีผู้คิดไว้มาทดลองใช้ การสร้างชุดการสอน และมีการนำสื่อเทคโนโลยีมาใช้ในการสร้างสื่อการจัดการเรียนรู้ ทั้งนี้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนวรรณคดีไทยให้มีความเหมาะสมทันสมัยและมีประสิทธิภาพ

สถานภาพงานวิจัยด้านการสอนวรรณคดีไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2550 – 2565 จากวิทยานิพนธ์จำนวนทั้งหมด 18 เรื่อง เป็นงานวิจัยที่มีรูปแบบคล้ายคลึงกัน คือ วิจัยรูปแบบการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) ที่มุ่งเน้นการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนหรือชุดกิจกรรม เพื่อแก้ปัญหาและเพิ่มผลสัมฤทธิ์การเรียนของนักเรียน หากศึกษางานวิจัยช่วงก่อนปี พ.ศ. 2550 จะมีรูปแบบงานวิจัยที่หลากหลายทั้งงานวิจัยเชิงทดลอง วิจัยเชิงคุณภาพ และการวิจัยและการพัฒนา นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 รูปแบบการวิจัยและการพัฒนาได้รับความนิยมมากขึ้น อาจจะเป็นเพราะความต้องการศึกษาที่จะศึกษาและพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม มีความลุ่มลึกและชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้ขอบเขตการศึกษาของงานวิจัยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 เป็นต้นมา ส่วนใหญ่จะใช้กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียน และขอบเขตด้านเนื้อหา คือ แบบเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เนื่องจากผู้วิจัยส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเป็นบุคลากรทางการศึกษาหรือเป็นครู ดังนั้น งานวิจัยจึงมุ่งเน้นการพัฒนานวัตกรรมและการแก้ปัญหาให้กับนักเรียนเพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น เพิ่มทักษะให้กับผู้เรียนได้ และผู้เรียนกับผู้สอนต่างมีความพึงพอใจในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีกับการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างสรรค์ขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551. กรุงเทพฯ: ครุสภา
ลาดพร้าว.
- จริยา จิตตพงศ์. (2560). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการวิเคราะห์คุณค่าวรรณคดีด้านวรรณศิลป์
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- จิตาพร วิภาวณิชย์. (2553). การพัฒนาชุดการเรียนรู้วรรณคดีด้วยตัวเอง เรื่องอิเหนา ตอนศึกกะท
มังกุหนิง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นิสสุตา อภินันทาภรณ์. (2555). วรรณคดีไทย : ทำอย่างไรให้เกิดการเรียนรู้. วารสารวิชาการ,
15(2), หน้า 2-11.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ และหม่อมหลวง. (2539). แนวทางการศึกษาวิชาวรรณคดี. กรุงเทพฯ:
บัณฑิตการพิมพ์.
- พระมหาจารย์ จิ่งประยูร. (2553). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย โดย
กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ CIRC กับวิธีการสอนตามคู่มือครู สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรุ่งเรืองอุบลมภ์ เขตบางนา กรุงเทพมหานคร. บัณฑิตวิทยาลัย :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ยินดี งามทอง. (2550). ผลการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้
วรรณกรรมเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทยและความพึง
พอใจของชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- รัตนา อักษร. (2554). การสร้างชุดการสอนอ่านเนื้อเรื่องจากหนังสือเรียนวรรณคดีลำนาดด้วยวิธี
สตอรี่ไลน์สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วรางคณา ชังโต. (2559). ผลของการใช้รูปแบบการสอน 7E ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิชุดา พรายงค์. (2550). การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง วิชาวรรณคดีไทย เรื่องร่ายยาวมหา
เวสสันดรชาดกกัณฑ์มัทรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยาในพระ
อุปถัมภ์สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอเจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดาสิริโสภาพัฒน์วดี เขตราชเทวี
กรุงเทพมหานคร. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุกัญญา อุดมโกชน. (2553). การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
เรื่อง ประเพณีไทยในวรรณคดี เรื่องขุนช้างขุนแผน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบางเขน กรุงเทพมหานคร. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- โสภิตา สังฆะโน. (2553). การสร้างบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยเรียน (CAL) วิชาภาษาไทย เรื่อง
การวิเคราะห์วรรณคดี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. บัณฑิตวิทยาลัย :
มหาวิทยาลัยทักษิณ.